

провести гідравлічну ув'язку системи - балансування, то одна частина приміщень буде перегрітою, а інша частина – недогрітою. В свою чергу це призведе як до втрат тепла в перегрітих приміщеннях, так і до недотопу у тих приміщеннях, які будуть залишатися холодними.

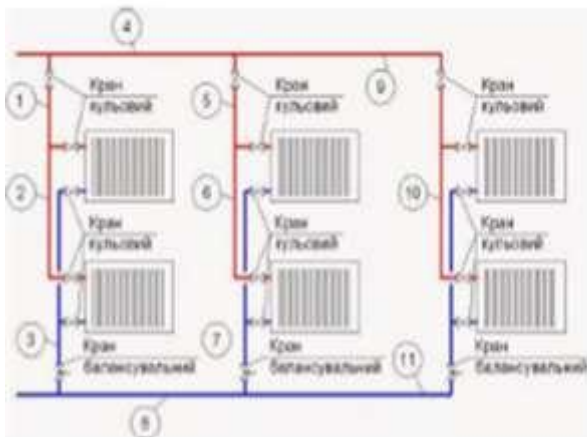

Рисунок 1 - . Балансування стояків системи опалення.

Балансування системи опалення є необхідною мірою щодо зменшення різниці між внутрішньою температурою в різних приміщеннях будівлі. Енергоспоживання збалансованої системи опалення знижується на величину до 30%. Якщо врахувати той факт, що для підвищення температури внутрішнього повітря на 1 градус потрібно збільшити витрату енергії приблизно на 5%, то ми отримаємо суттєву економію енергетичних ресурсів.

В межах реалізації заходу передбачено встановлення приладів автоматичного балансування для кожного стояка системи опалення.

Результатом роботи правильно збалансованої системи опалення є перерозподіл теплоносія по всіх ділянках системи так, щоб крізь кожен опалювальний прилад проходила необхідна розрахункова кількість теплоносія.

ПЛАНУВАЛЬНІ ЗОНИ МІСТА

Йовченко М.С.

Науковий керівник – Безлюбченко О.С., канд. техн. наук, доцент

В процесі передпроектних досліджень і при розробці містобудівних проектів виділяються території, що мають спільність будь-яких ознак. У містобудуванні, територіальному плануванні склалося таке

розуміння: що зонування є виділення територій з різною інтенсивністю будь-яких ознак [1].

Одну і ту ж територію можна зонувати різними методами. Основними з них є:

- зонування за призначенням території (за функціональним використанням) – житлові, промислові, сільськогосподарські, комунально-складські, зовнішнього транспорту, рекреаційні, багатофункціонального призначення, транспортні, пішохідні та інші;

- зонування за природними властивостями, що впливають на прийняття проектних рішень – геологічно та гідрологічно небезпечні території, зони корисних копалин та інших ресурсів, зони з несприятливими для освоєння умовами (затоплювані, сейсмічні) та інші;

- зонування по способам підготовки території для подальшого освоєння – меліоровані (обводнення або осушування); території, що вимагають різної інженерної підготовки або розміщення захисних споруд (дамб, обвалювання, лісозахисних смуг) та інші;

- зонування по містобудівній цінності території – високої, середньої, низької цінності;

- зонування за режимами використання території, що накладає певні обмеження або стимули при виробленні проектних рішень і освоєнні території;

- зонування території по композиційним і візуально-художнім властивостям антропогенного та природного ландшафту;

- зонування за соціально-демографічними характеристиками території – за статевим складом населення, по майновому складу населення, освітнім рівнем, міграційному обороту, етнічним характеристикам та інші;

- зонування території по відношенню до інших зон – передзаводська, прирейкова зони, зони впливу поселень і містобудівних комплексів, приміська зона та інші;

- збільшене структурно-планувальне зонування – виділення центральної інтегрованої, перехідної та периферійної зон, засноване на диференціації міського простору за складом, розмаїттям, інтенсивності і ступеня інтеграції громадських функцій, насиченості лініями громадського транспорту, репрезентативності забудови та інші [2].

Зміна ознак території, тобто перехід від однієї зони до іншої фіксує межа територіальних утворень.

У містобудівній практиці використовуються поняття: межа приміської зони, міська (селищна) межа, червона лінія, лінія регулю-

вання забудови, берегова смуга, кордону відводів земельних ділянок та інші.

Межа міста (міська, селищна межа) – затверджена органами державної влади зовнішня межа території (земель) поселення, що відокремлює її (їх) від межселених територій та інших поселень.

Перспективна міська межа – проектна межа міських територій, необхідних для його довгострокового просторового розвитку; визначається генеральним планом міста та є обов’язковим елементом основного затвердженого креслення генерального плану; змінюється в міру включення нових земель, необхідних для розвитку міста. Після затвердження генерального плану міста наноситься на земельпорядні плани адміністративних районів та відповідних землекористувачів.

Червона лінія – умовна межа, яка відокремлює територію кварталів, мікрорайонів, інших структурно-планувальних елементів поселень від вулиць і площ.

Лінія регулювання забудови – умовна межа, на якій має здійснюватися розміщення зовнішнього контуру будівель і споруд; визначає конфігурацію забудованих і відкритих міських просторів. Лінія регулювання забудови може збігатися з червоною лінією, відступати від неї або від меж земельних ділянок.

1. Безлюбченко О. С. Планування міст і транспорт : навч. посібник / О. С. Безлюбченко, С.М. Гордієнко, О. В. Завальний., Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2021. – 270 с.

2. Потаев, Г. А. Постиндустриальные города: реновация и развитие / Г. А. Потаев. – Минск : БНТУ, 2019. – 232 с.

МІСЬКЕ СЕРЕДОВИЩЕ, ЙОГО ПЛАНУВАННЯ ТА ВПЛИВ НА ЖИТТЯ І САМОУСВІДОМЛЕННЯ СУСПІЛЬСТВА

Бабенко М.В.

Науковий керівник – Безлюбченко О.С., канд. техн. наук, доцент

Місто характеризують як складну багаторівневу систему, яка складається з архітектурної, екологічної, економічної, географічної, інженерно-будівельної, культурної, цифрової, інноваційної та соціальної структури, які надають комфортність проживання на конкретній території. З точки зору урбаністики особливу увагу почали звертати на соціологічний характер, місто постає як тип соціальності, форма спільноти, з власними механізмами підтримки стійкого громадського порядку [1].

Безпосередньо саме розвиток міста можливо охарактеризувати міським планування, яке ґрунтується на стратегічному плані, повинно бути підкріплено структурними галузевими концепціями; реалізацією